



Arrest

nr. 122 752 van 18 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX loco advocaat M-C. FRERE en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een soennitische Pashtun van origine te zijn, afkomstig uit het dorp Wrandy Qalay, gelegen in het gebied Kelagho in Khogyani district, provincie Nangarhar. U verklaart dat uw zus in het ziekenhuis werkte in het districtscentrum van Khogyani en dat u haar naar het ziekenhuis vergezelde. U zou ongeveer 3 jaar in hetzelfde ziekenhuis hebben gewerkt aan de receptie voor het registreren van patiënten. Daarnaast ging u ook naar school in de namiddag. U verklaart dat u en uw zus door de mensen uit het dorp op verschillende manieren bedreigd werden, maar dat jullie jullie werk toch bleven verderzetten. In de 9e maand van 1390 (november/december 2011 Gregoriaanse kalender (GK)) zou u voor het eerst een dreigbrief hebben ontvangen. In deze brief werd uw vader aangeschreven en werd hem gevraagd of zijn zoon en dochter in het ziekenhuis werken voor de buitenlanders. Er stond vermeld dat u en uw zus moeten stoppen met

jullie werk en dat jullie anders gedood zouden worden. Nadat jullie de brief hadden gevonden, zouden jullie het probleem met de ouderen van het dorp hebben besproken. Zij zouden gezegd hebben dat jullie zelf moesten beslissen om verder te doen met jullie werk of om er mee te stoppen. Een talibancommandant uit uw dorp, mawlawi N.(...), zou anderhalve maand voor uw vertrek in de velden tegen u gezegd hebben dat hij u een jas met explosieven zou geven en dat u zichzelf moest opblazen in het districtscentrum. Als u dit niet zou doen, zou hij uw armen en benen eraf hakken. U zou akkoord zijn gegaan, maar hem gezegd hebben dat u eerst naar huis moest gaan om het eten voor de dieren te brengen. Toen u uw moeder vertelde wat er was gebeurd, zou zij u in een kamer verborgen hebben gehouden en u niet meer naar buiten hebben laten gaan. U verklaart dat u ook nog een tweede dreigbrief hebt ontvangen 10 of 15 dagen voor uw vertrek. In deze brief zou de taliban geschreven hebben dat u en uw zus geen aandacht hadden besteed aan de eerste waarschuwingsbrief. Deze brief zou de laatste waarschuwing zijn. Na deze dreigbrief zou de taliban uw broer hebben ontvoerd. U verklaart dat uw broer bij de Afghaanse politie werkte en dat hij op een dag naar de bazaar ging en nooit meer is teruggekomen. Mensen op de markt zouden uw vader verteld hebben dat uw broer werd meegenomen door mannen met een tulband. Tot op heden zou u geen nieuws hebben van hem. U verklaart dat u de laatste dagen voor uw vertrek bij uw oom langs moederskant verbleef en vanaf zijn huis bent vertrokken uit Afghanistan.

U stelt te zijn vertrokken in de maand Hamal in 1391 volgens de Afghaanse kalender (op 28 of 29 maart 2012 GK). Uw oom langs moederskant zou een smokkelaar hebben gecontacteerd. Hij zou eerst samen met u naar Jalalabad zijn gereisd, van waar u verder reisde met de smokkelaar naar Kabul en vervolgens nam u het vliegtuig naar Iran gebruikmakend van een vals paspoort. Vanuit Iran reisde u verder via Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk. In België kwam u aan op 13 mei 2012 en diende u de volgende dag een asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag, legt u de volgende documenten neer: uw taskara, 9 foto's in verband met het werk van uw zus en dat van u, de taskara van uw vader, een studentenkaart van een cursus om te leren lezen en schrijven, de taskara van uw zus, een certificaat van uw werk, 2 dreigbrieven van de taliban en een klacht die uw vader heeft ingediend in het districtskantoor nadat uw broer werd ontvoerd.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Vooreerst dient er gewezen te worden op enkele cruciale tegenstrijdigheden die de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnen. U hebt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt te worden vervolgd in Afghanistan door de taliban omwille van uw werkzaamheden en die van uw zus in het ziekenhuis. Dat blijkt immers uit de hieronder vermelde opsomming van tegenstrijdigheden met betrekking tot de problemen die u zou hebben gehad. In eerste instantie dient er gewezen te worden op het feit dat uw verklaringen over de chronologie van de gebeurtenissen zodanig tegenstrijdig is dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen. Zo verklaart u aanvankelijk dat u 1,5 maand voor uw vertrek werd aangesproken door Mawlawi N.(...) om een zelfmoordaanslag te plegen (gehoorverslag CGVS, p. 22). Het is dan ook zeer eigenaardig dat u later verklaart enkele dagen in het huis van uw moeder te hebben verbleven en nadien 3 of 4 nachten bij uw oom langs moederskant te hebben doorgebracht (gehoorverslag CGVS, p. 23). Wanneer u gewezen wordt op het feit dat u voordien verklaarde dat u 1,5 maand voor uw vertrek door Mawlawi N.(...) werd aangesproken, ontkent u dit eerst, maar bevestigt u nadien dat het 1 maand voor uw vertrek was (gehoorverslag CGVS, p. 26). U wijzigt eveneens uw verklaringen dat u niet 3 of 4 nachten bij uw oom langs moederskant hebt gezeten, maar dat u zich niet herinnert of het nu 20 of 15 dagen waren dat u bij uw oom verbleef (gehoorverslag CGVS, p. 26). U verklaart daarnaast ook dat u **na** de tweede dreigbrief werd benaderd door Mawlawi N.(...). U situeert de tweede dreigbrief echter ongeveer 5 tot 20 dagen of misschien 10 tot 15 dagen voor uw vertrek (gehoorverslag CGVS, p. 23), wat zou betekenen dat u door Mawlawi N.(...) aangesproken werd tussen de eerste en de tweede dreigbrief. Ook uw broer zou na de tweede dreigbrief zijn verdwenen/ontvoerd, om meer precies te zijn 3 of 4 dagen later volgens uw verklaringen (gehoorverslag CGVS, p. 24). Aangezien de gebeurtenissen elkaar zeer snel lijken op te volgen, kan er verwacht worden dat uw verklaringen meer chronologie bevatten.

Helemaal aan het begin van uw gehoor verklaart u dat u 10 of 15 dagen voor uw vertrek bent gestopt met school (gehoorverslag CGVS, p. 6) en dat u 15 of 20 dagen voor uw vertrek bent gestopt met werken (gehoorverslag CGVS, p. 9). Het is dan ook helemaal niet aannemelijk dat u 1,5 maand voor uw vertrek door Mawlawi N.(...) zou zijn aangesproken en dat u vanaf dat ogenblik uw huis niet zou hebben verlaten. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt, zijn ook uw verklaringen over de termijn dat u

thuis zou hebben gezeten niet plausibel. Aangezien u vanaf de tweede dreigbrief niet meer gewerkt zou hebben (gehoorverslag CGVS, p. 21), wat u situeert tussen de 5 à 20 dagen voor uw vertrek zoals hierboven reeds werd aangehaald, kan er verwacht worden dat uw verklaringen beter bij elkaar aansluiten. Er kunnen dan ook ernstige bedenkingen gemaakt worden bij deze verklaringen.

Verder dient er gewezen te worden op het feit dat u eerst verklaarde dat u nog een brief hebt gekregen nadat uw broer ontvoerd werd (gehoorverslag CGVS, p. 15), maar dat uit uw verdere verklaringen blijkt dat uw broer is verdwenen 3 of 4 dagen nadat u de tweede dreigbrief hebt ontvangen (gehoorverslag CGVS, p. 21, 24). Wat betreft de verdwijning van uw broer is het zeer opmerkelijk dat u wanneer u gevraagd wordt met welke problemen u nog geconfronteerd werd na de tweede dreigbrief, u enkel het gesprek met Mawlawi N.(...) vermeldt. Wanneer u nogmaals wordt gevraagd of er verder nog iets anders is gebeurd na de tweede dreigbrief, antwoordt u van niet. Vervolgens wordt u gevraagd wanneer uw broer verdwenen is en pas na deze vraag, moet u bekennen dat hij na de tweede dreigbrief verdwenen is (gehoorverslag CGVS, p. 24). Aangezien de gebeurtenissen zich zeer kort op elkaar hebben opgevolgd, zoals blijkt uit sommige van uw verklaringen, kan er verwacht worden dat u een duidelijk chronologisch overzicht kunt geven van de gebeurtenissen. Aangezien dit geenszins het geval blijkt te zijn, kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen. Wanneer u het woord wordt gegeven en u gevraagd wordt om alles te vertellen over de gebeurtenissen, antwoordt u bovendien zeer kort dat u en uw zus problemen hadden omwille van jullie werk in het ziekenhuis en vertelt u zeer beknopt dat u werd aangesproken door Mawlawi N.(...) over een zelfmoordaanslag (gehoorverslag CGVS, p. 19). Deze beknopte verklaringen wijzen er eveneens op dat uw verklaringen onbetrouwbaar zijn. Wanneer iemand vervolgd werd in zijn land van herkomst en met meerdere feiten geconfronteerd werd, kan er verwacht worden dat deze zijn problemen duidelijk kan schetsen. Gelet op de grote hoeveelheid hiaten en tegenstrijdigheden in uw verklaringen, hebt u uw problemen geenszins aannemelijk gemaakt.

Daarnaast is het zeer onwaarschijnlijk dat Mawlawi N.(...) tegen u gezegd zou hebben dat u 3 jaar voor de buitenlanders had gewerkt en dat u nu 3 jaar voor de taliban moest werken, aangezien hij u zou gezegd hebben dat u een zelfmoordaanslag moest plegen (gehoorverslag CGVS, p. 19). Het is echter onwaarschijnlijk dat u na een zelfmoordaanslag nog 3 jaar zou kunnen werken voor de taliban. Uw verklaringen over de opdracht die u van Mawlawi N.(...) zou hebben gekregen zijn bovendien ook tegenstrijdig. Zo verklaart u aanvankelijk dat Mawlawi N.(...) u gezegd had dat u een aanslag moest plegen in het districtscentrum op het districtskantoor (gehoorverslag CGVS, p. 19), maar verklaart u nadien dat hij u gezegd zou hebben dat u op een druk moment in het ziekenhuis een zelfmoordaanslag moest plegen (gehoorverslag CGVS, p. 22). U ontkent dat u eerder gezegd zou hebben dat u in het districtskantoor een zelfmoordaanslag moest plegen. Niet alleen is het bevreemdend dat Mawlawi N.(...) u helemaal uit het niets zou hebben aangesproken om een zelfmoordaanslag te plegen, aangezien er mensen zijn die zeer lang worden opgeleid en mentaal worden voorbereid om dergelijke aanslag te plegen; het is eveneens eigenaardig dat u Mawlawi N.(...), die u eerst vernoemt als een talibanlid uit het dorp (gehoorverslag CGVS, p. 19) en vervolgens als een talibancommandant (gehoorverslag CGVS, p. 21), nog nooit had gezien, maar dat u onmiddellijk wist wie hij was omdat hij een lange baard had en een tulband droeg (gehoorverslag CGVS, p. 22). Aangezien de traditionele klederdracht bij Afghaanse mannen zeer nauw aansluit bij de beschrijving die u geeft van Mawlawi N.(...), lijkt het zeer eigenaardig dat u hieruit zou hebben afgeleid dat de persoon waarmee u sprak, Mawlawi N.(...) was, een persoon die u nog nooit had gezien, maar wel over had gehoord. Verder is het zeer bevreemdend dat Mawlawi N.(...) u op verschillende manieren heeft bedreigd tijdens jullie gesprek, aangezien u onmiddellijk akkoord was gegaan. Het is tevens ongeloofwaardig dat Mawlawi N.(...) u nog eerst naar huis zou hebben laten gaan om het eten voor de dieren te brengen, en dat hij verwacht zou hebben dat u nadien gehoorzaam naar hem zou terugkomen (gehoorverslag CGVS, p. 22). Indien hij u daadwerkelijk bedreigd zou hebben dat hij u iets zou aandoen, is het bevreemdend dat hij u nooit is komen zoeken. Dat blijkt alleszins niet uit uw verklaringen. Het feit dat u gewoon thuis kon blijven voor een tijdje – deze periode is immers onduidelijk, gelet op uw tegenstrijdige verklaringen hieromtrent – lijkt het er evenmin op dat iemand naar u op zoek was.

Daaraan kan verder nog worden toegevoegd dat uw familie geen noemenswaardige problemen heeft gehad na uw vertrek. U verklaart dat er mensen 's nachts stenen gooien naar uw huis en dat uw familie daardoor niet goed kan slapen (gehoorverslag CGVS, p. 3, 26). Deze feiten wijzen echter niet op een ernstige vorm van vervolging waarvoor internationale bescherming aangewezen is. Bovendien kunnen deze vervolgingsfeiten in twijfel worden getrokken, gelet op de algemene ongeloofwaardigheid van uw verklaringen zoals hierboven reeds werd aangetoond.

U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat de problemen van uw broer iets te maken hebben met de problemen die u en uw zus zouden hebben gehad. U verklaart nochtans dat alle problemen iets met elkaar te maken hebben (gehoorverslag CGVS, p. 10). U verklaart dat uw broer niet persoonlijk

bedreigd werd en dat zijn ontvoering plotseling gebeurde (gehoorverslag CGVS, p. 25). Het is echter eigenaardig dat hij als politieagent, en dus een meer zichtbaar profiel had en rechtstreeks betrokken is bij de gevechten, geen persoonlijke problemen zou hebben gehad, maar dat u en uw zus, die werkten in een ziekenhuis waar burgers werden verzorgd, wel het mikpunt zouden zijn geweest van de taliban. U kunt al helemaal geen uitleg geven over de reden waarom de ontvoering van uw broer iets te maken heeft met uw problemen. U verklaart in dit verband dat hij voor de politie werkte en dat ook uw ooms langs vaderskant tegen uw werk gekant waren en dat alleen uw ooms langs moederskant jullie hielpen (gehoorverslag CGVS, p. 25). Deze verklaring heeft echter geen betrekking op het verband tussen de problemen van uw broer en die van u. U hebt zijn ontvoering/verdwijning en het eventuele verband met uw problemen aldus evenmin aannemelijk gemaakt.

Wat betreft de brieven die u zou hebben ontvangen, kunnen er nog enkele opmerkingen worden gemaakt. Aangezien u in de tweede dreigbrief eveneens een waarschuwing krijgt, hetzij een laatste waarschuwing (gehoorverslag CGVS, p. 23), lijkt het er evenmin op dat u vervolgd zou worden in Afghanistan in geval van terugkeer indien u uw werkzaamheden in het ziekenhuis zou stopzetten. Uw zus zou niet geconfronteerd zijn met problemen sinds uw vertrek. Ook al zou zij gewoon – zoals andere vrouwen in Afghanistan – thuis blijven, het feit dat niemand haar komt lastig vallen, wijst er niet op dat zij (en bijgevolg ook u) nog het risico loopt om vervolgd te worden na het stopzetten van jullie werkzaamheden – indien er al geloof zou kunnen worden gehecht aan de vervolgingsfeiten, quod non.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met

de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient – ondanks u afkomstig bent uit het district Khogyani gelegen in de provincie Nangarhar – evenwel de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld, daar het Commissariaat-generaal, op basis van uw verklaringen, van oordeel is dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Jalalabad. U hebt immers voldoende professionele ervaring opgebouwd, waardoor het CGVS van oordeel is dat u in staat bent in de stad Jalalabad werk te vinden. U hebt zich 3 jaar geëngageerd in een ziekenhuis voor de registratie van patiënten en hebt bijgevolg ervaring op administratief gebied. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat u geen werk zou kunnen vinden in Jalalabad en aldaar een leven zou kunnen opbouwen. U bent nog jong en beschikt over voldoende flexibiliteit om zich in de stad te vestigen. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u niet over voldoende financiële middelen zou beschikken waardoor een hervestiging in de stad Jalalabad onmogelijk zou zijn. Uw familie kon uw reis, die 15 000 dollar kostte, immers met eigen middelen betalen. Vanuit het kader van een asiëldossier bekeken is er bijgevolg geen enkele reden waarom u zich niet in de stad Jalalabad zou kunnen vestigen.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 5 december 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder ‘complexe aanslagen’. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde ‘hoge profielen’. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uw documenten kunnen niets aan bovenstaande beslissing wijzigen. Uw herkomst en identiteit, net zoals uw werkzaamheden en die van uw zus in het ziekenhuis, worden niet betwist. Over de brieven van de taliban kan worden opgemerkt dat het de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstelt aangezien documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Hetzelfde geldt voor het document dat u neerlegt van het districtshuis. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaan deze documenten op zichzelf dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève “inzake het statuut van vluchtelingen”, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 § 2, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980, van de motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen en stelt dat hij de redenering van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaande de subsidiaire bescherming niet kan volgen. Er werd immers geen persoonlijke analyse gemaakt omtrent de vraag of Jalalabad een redelijk vestigingsalternatief is voor verzoeker.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een rapport van Amnesty International en enkele persartikelen.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Zo stelt verzoeker eerst dat hij anderhalve maand voor zijn vertrek uit Afghanistan werd aangesproken door Mawlawi N. toen hij naar het land ging om die dieren te voederen (stuk 7, gehoorverslag, p. 22). Vervolgens stelt verzoeker echter dat hij zich hierna gedurende enkele dagen verborgen hield in een kamer thuis en na de eerste nacht werd meegenomen naar het huis van zijn oom. Hier zou hij drie of vier nachten gebleven zijn, waarna hij naar Jalalabad ging (stuk 7, gehoorverslag, p. 22, 23). Echter ook in Jalalabad zou verzoeker slechts een nacht gebleven zijn, waarna hij naar Kabul ging en het land verliet (stuk 7, gehoorverslag, p. 17). Verzoekers verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen voor zijn vertrek stroken dan ook geenszins met zijn verklaring dat Mawlawi

N. hem anderhalve maand voor zijn vertrek zou hebben aangesproken (stuk 7, gehoorverslag, p. 22). Even later stelt verzoeker dat hij drie of vier nachten thuis bleef (stuk 7, gehoorverslag, p. 26). Dit strookt geenszins met zijn verklaringen dat zijn oom na de eerste nacht kwam en hem meenam (stuk 7, gehoorverslag, p. 23). Erop gewezen dat ook dit niet overeenkomt met zijn verklaringen dat Mawlawi N. hem anderhalve maand voor zijn vertrek aansprak, wijzigt verzoeker zijn verklaringen en stelt hij dat het gesprek een maand voor zijn vertrek plaatsvond (stuk 7, gehoorverslag, p. 26). Erop gewezen dat hij het verschil tussen een maand of drie of vier dagen toch wel moet weten, stelt verzoeker opnieuw dat hij drie of vier dagen thuis bleef, waarna zijn oom hem meenam (stuk 7, gehoorverslag, p. 26). Vervolgens stelt hij, in tegenstelling tot zijn eerdere verklaringen, dat hij twintig of vijftien dagen in het huis van zijn oom bleef (stuk 7, gehoorverslag, p. 23, 26). Daarnaast stelt verzoeker dat hij door Mawlawi N. werd aangesproken na het ontvangen van de tweede dreigbrief van de taliban. Verzoeker stelt echter dat hij deze brief vijf tot twintig of misschien tien tot vijftien dagen voor zijn vertrek ontving (stuk 7, gehoorverslag, p. 23). Ook deze verklaringen stroken geenszins met de verklaringen van verzoeker omtrent de periode waarin hij door Mawlawi N. werd aangesproken. Immers, noch indien het gesprek anderhalve maand, noch indien het een maand voor zijn vertrek plaatsvond, kan het plaatsgevonden hebben na het ontvangen van de tweede brief (stuk 7, gehoorverslag, p. 22, 26). Bovendien verklaarde verzoeker aan het begin van het gehoor dat hij tien of vijftien dagen voor zijn vertrek stopte met school en vijftien of twintig dagen voor zijn vertrek gestopt is met werken (stuk 7, gehoorverslag, p. 6, 9). Ook deze verklaringen stroken niet met het feit dat verzoeker een maand of anderhalve maand voor zijn vertrek door Mawlawi N. werd aangesproken. Verzoeker verklaarde immers dat hij na het gesprek met Mawlawi N. niets meer deed en het huis niet verliet (stuk 7, gehoorverslag, p. 22, 23). De bovenstaande vaststellingen ondermijnen ernstig de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Tevens legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent de inhoud van het gesprek met Mawlawi N. Zo stelt hij eerst dat hij tegen hem zei dat hij een aanslag moest plegen op het districtskantoor in het districtscentrum (stuk 7, gehoorverslag, p. 19). Even later stelt verzoeker daarentegen dat hij vroeg om op een druk moment een aanslag te plegen op het ziekenhuis (stuk 7, gehoorverslag, p. 22). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd ontkent verzoeker overigens slechts zijn eerdere verklaringen en stelt hij enkel dat hij het ziekenhuis als doelwit vermeldde (stuk 7, gehoorverslag, p. 22).

Ook omtrent de verdwijning van zijn broer legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelt verzoeker eerst dat hij en zijn zus hun werk verder zetten na de eerste brief, waarna zijn broer ontvoerd werd en de taliban nog een brief stuurde (stuk 7, gehoorverslag, p. 15). Even later stelt verzoeker daarentegen dat zijn broer verdween drie of vier dagen na het ontvangen van de tweede brief (stuk 7, gehoorverslag, p. 21, 24). Overigens is het niet aannemelijk dat verzoeker dit niet spontaan heeft vermeld toen hem de vraag werd gesteld welke problemen zich voordeden na het ontvangen van de tweede brief. Verzoeker vermeldt hierbij immers dat het eerste probleem na de tweede brief het gesprek met Mawlawi N. was. Gevraagd of er dan nog iets is gebeurd, stelt verzoeker echter slechts dat hij dan naar België is gekomen (stuk 7, gehoorverslag, p. 24).

2.6. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van

vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een alleenstaande volwassen man die Pashtou spreekt en Dari begrijpt (stuk 7, gehoorverslag, p. 4, 5, 12). Daarnaast heeft verzoeker drie jaar werkervaring als receptionist. Hij registreerde immers de patiënten in het ziekenhuis (stuk 7, gehoorverslag, p. 6, 8). Bovendien bezit de familie van verzoeker over eigen gronden (stuk 7, gehoorverslag, p. 10, 11). Waar verzoeker stelt dat uit het door hem neergelegde rapport van Amnesty International en de persartikelen blijkt dat hij gezien de catastrofale situatie in Afghanistan met betrekking tot werkloosheid en gebrek aan reële kansen geen job zal kunnen vinden waarbij hij in zijn levensonderhoud kan voorzien, stelt de Raad vast dat dit een loutere bewering is van verzoeker. Een verwijzing naar informatie van algemene aard aangaande werkloosheid in Afghanistan is op zich immers niet voldoende om aan te tonen dat verzoeker zelf effectief geen werk zal vinden. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Verzoeker bezit immers relevante werkervaring. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Jalalabad tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*" van 20 november 2013 en COI Focus "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie - Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad*" van 5 december 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit genoemde informatie blijkt immers dat provincies in de oostelijke regio van Afghanistan, zoals Nangarhar samen met de zuidelijke en zuidoostelijke provincies veruit het hoogste aantal incidenten in Afghanistan kennen. De veiligheidssituatie in de steden, vooral van de provinciehoofdplaatsen, verschilt echter sterk van deze op het platteland. Jalalabad is, net als de andere steden in Afghanistan, stevig in handen van de overheid. De aanslagen, waaronder 'complexe aanslagen', hebben als doelwit zogenaamde 'hoge profielen', zoals overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Bovendien blijkt dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral -maar niet alleen- het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Daarnaast kent Jalalabad een toenemend probleem van criminaliteit. Vooral het kidnappen van welstellenden, een fenomeen dat over heel Afghanistan in opmars is, kende een piek in Jalalabad. Ook blijkt uit voormelde informatie dat de stad Jalalabad vanuit de hoofdstad Kabul op een relatief veilige manier bereikbaar is.

De Raad stelt vast dat het geweld in Jalalabad niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in Jalalabad geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde COI Focus kan ondergraven.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing "terug te verwijzen naar het CGVS ten einde het dossier verder te onderzoeken". Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF